

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายวสันต์ ตรี้อยพิสุทธิ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ๖/๒๕๔๘

วันที่ ๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

ประเด็นวินิจฉัย

ศาลปกครองสูงสุดส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี (นายสุวัชร หรือเรวัต โพธิ์ศรี) ในคดีหมายเลขคำที่ อ.๕๐๕/๒๕๔๗ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัตินายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๓๕ (๖) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ หรือไม่

ความเห็น

ปัญหาตามคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดีมีว่า พระราชบัญญัตินายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๓๕ (๖) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๒๕ หรือไม่ แต่เนื่องจากรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวถูกยกเลิกไปแล้วหลักการตามมาตรา ๒๕ เดิม ถูกนำมาบัญญัติในมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงรับวินิจฉัยให้ตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัตินายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๓๕ เป็นบทกำหนดคุณสมบัติของผู้จดทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นทนายความ โดยในอนุมาตรา (๖) กำหนดว่า ต้องไม่เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในคดีที่คณะกรรมการเห็นว่าน่าจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ แสดงว่าการต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดมิใช่ข้อจำกัดเสมอไป เพราะต้องเป็นคดีที่คณะกรรมการมีความเห็นว่าน่าจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพด้วย นอกจากนี้ยังมีอนุมาตรา (๔) ซึ่งกำหนดว่า ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี และไม่เป็นผู้ได้กระทำการใดซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่น่าไว้วางใจใน ความซื่อสัตย์สุจริตอีกด้วย กรณีของผู้ฟ้องคดีซึ่งต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดฐานฟ้องเท็จและเบิกความเท็จนั้น นอกจากคณะกรรมการจะมีความเห็นว่าเป็นกรณีตาม (๖) แล้ว ยังเป็นกรณีตาม (๔) ได้อีก

บทบัญญัติในเรื่องคุณสมบัติของผู้จดทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นทนายความนี้ เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจแก่คณะกรรมการสภาพทนายความในการใช้ดุลพินิจจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่จะเข้าไปประกอบอาชีพทนายความซึ่งเป็นอาชีพที่ต้องได้รับความเชื่อถือและไว้วางใจในความเป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรมตลอดจนความซื่อสัตย์สุจริต คณะกรรมการสภาพทนายความจึงชอบที่จะมีอำนาจกีดกันบุคคลที่จะเข้าร่วมในวิชาชีพทนายความอย่างเต็มที่ นับว่าการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในการประกอบอาชีพเช่นนี้เป็นไปตามความจำเป็นและความเหมาะสม ไม่กระทบกระเทือนถึงสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพ มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป และไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจงหรือเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ส่วนที่พระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๖๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๗๑ เปิดโอกาสให้ทนายความที่ถูกขับชื่อออกจากทะเบียนทนายความเพราะเหตุที่ต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุด มีสิทธิที่จะขอจดทะเบียนและรับใบอนุญาตอีกได้เมื่อเวลาได้ผ่านพ้นไปแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันที่ถูกลบชื่อนั้น เป็นเรื่องของสิทธิที่จะขอ แต่ไม่ได้หมายความว่าคณะกรรมการสภาพทนายความจะต้องยินยอมออกใบอนุญาตให้ตามขอ เพราะคณะกรรมการย่อมต้องใช้ดุลพินิจทำนองเดียวกับการขอจดทะเบียนรับใบอนุญาตครั้งแรกอยู่แล้ว พระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มาตรา ๗๕ (๖) จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕

สำหรับข้อที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า พระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. ๒๕๒๘ มิได้ระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมาย จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสองนั้น เห็นว่า ข้ออ้างดังกล่าวเป็นการอ้างว่าการตราพระราชบัญญัตินี้ไม่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งศาลหรือคู่ความในคดีหาไม่มีสิทธิที่จะยกปัญหานี้มาให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยไม่ จึงเห็นควรไม่รับวินิจฉัยในปัญหาข้อนี้

นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ